Diumenge X (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,11-17): En aquell temps, Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: «No ploris». Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué: «Jove, aixeca't». El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare. Tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient: «Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres». I també: «Déu ha visitat el seu poble». L'anomenada de Jesús s'escampà per tot el país dels jueus i per totes les regions veïnes.

«No ploris»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui també nosaltres voldríem eixugar les llàgrimes d'aquest món: «No ploris» (Lc 7,13). Els mitjans de comunicació ens mostren —avui més que mai— els dolors de la humanitat. Són tants! Si poguéssim, a tants homes i dones els diríem «aixeca't» (Lc 7,14). Però..., no podem, no podem, Senyor!. Ens surt de l'ànima dir-li: —Mireu, Jesús, que ens veiem desbordats pel dolors. Ajudeu-nos!

Enfront d'aquesta sensació d'impotència, procurem reaccionar amb sentit sobrenatural i amb sentit comú. Sentit sobrenatural, en primer lloc, per a posar-nos immediatament en mans de Déu: no estem sols, car «Déu ha visitat el seu poble» (Lc 7,16). La impotència és nostra, no d'Ell. La pitjor de totes les tragèdies és la moderna pretensió d'edificar un món sense Déu i, àdhuc, a espatlles de Déu. Sens dubte és possible edificar "quelcom" sense Déu, però la història ens ha mostrat amb escreix que aquest "quelcom" sovint és inhumà. Aprenguem-ho d'una vegada per totes: «Sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5).

En segon lloc, sentit comú: el dolor no podem eliminar-lo. Totes les "revolucions" que ens han promès un paradís en aquesta vida han acabat sembrant la mort. I, encara en l'hipotètic cas (un impossible!) de què algun dia es pogués eliminar "tot" dolor, no deixaríem de ser mortals... (per cert, un dolor al que solament el Crist-Déu ha donat resposta real).

L'esperit cristià és "realista" (no amaga el dolor) i, alhora, "optimista": podem "gestionar" el dolor. Més encara: el dolor és una oportunitat per a manifestar amor i per a créixer en amor. Jesucrist —el "Déu

proper”— ha recorregut aquest camí. En paraules del Papa Francesc, «commoure’s (“moure’s amb”), compadir-se (“patir-amb”) del qui està caigut, són actituds de qui sap reconèixer en l’altre la seva pròpia imatge [de fragilitat]. Les ferides que guareix en el germà són ungüent per a les pròpies. La compassió esdevé comunió, un pont que apropa i estreny llaços».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Més gran miracle és ressuscitar a qui ha de viure per sempre que ressuscitar a qui tornarà a morir» (Sant Agustí)

- «El cor de Crist és diví-humà: en Ell Déu i home es van trobar perfectament, sense separació i sense confusió. Ell és la imatge, més encara, l’encarnació de Déu, del Déu que és Vida» (Benet XVI)

- «Déu va revelar progressivament la resurrecció dels morts al seu Poble. L’esperança en la resurrecció corporal dels morts va imposar-se com una conseqüència intrínseca de la fe en un Déu creador de l’home tot sencer, ànima i cos. El Creador del cel i de la terra també és el qui manté fidelment la seva aliança amb Abraham i els seus descendents. En aquesta doble perspectiva començarà a expressar-se la fe en la resurrecció» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 992)